

[Niels Westerby.]

mer, og der må føres en smidig og aktiv, økonomisk politik; det var noget, man ikke gjorde tidligere. Derfor er kravet til det høje ting om handling også større, og forstår det høje ting og regeringen ikke at leve op til de større krav, ja, så må man se i øjnene, at det høje tings, de politiske partiers og den enkelte politikers autoritet og tilliden til dem vil lide ubodelig skade.

Man kan forstå på de bemærkninger, jeg har gjort, at jeg er stærk tilhænger af, at vi nu får taget alvorligt fat, får skåret den falske købekraft væk og får dæmpet det efterspørgelsespres, som giver en række problemer på valutaområdet, på prisstigningsområdet, og på kreditstrammings- og renteområdet.

Jeg vil gerne sige med det samme, at jeg har mine alvorlige betænkeligheder ved de lovforslag, som regeringen er kommet med. Jeg har den alvorligste betænkelighed på den måde, at jeg ikke føler mig overbevist om, at det er nok. Det er måske heller ikke den heldigste og mest fantasifulde måde, regeringen har grebet disse problemer an på, men det hænger jo sammen med, at det høje ting ikke har kunnet løse problemet om en merværdiafgift. Når man må møde op i dag og bede om afgifter på tobak, på spiritus og på enkelte andre varer, og de gamle fantasiløse objekter skal holde for igen, så hænger det sammen med, at det høje ting har diskuteret merværdiafgift i årevis uden at få gjort noget ved det. Man siger i enhver debat „skattereform“, og alt bliver henvist til løsning i forbindelse med en skattereform. Det har man gjort i 10 eller 12 år, men der er ikke kommet nogen skattereform endnu, og jeg nærer alvorlig frygt for, at der heller ikke kommer nogen på denne side af 1970. At man over for befolkningen i én uendelighed disker op med ordet „skattereform“, lægger blot en dæmper på bestræbelserne for at få løst de konkrete problemer. Det er i virkeligheden sådan, at når vi ikke får en skattereform, når vi ikke finder en bedre praktisk måde at dæmpe efterspørgselspresset på end ved at komme med en række afgifter, så hænger det sammen med, at man ikke kan få taget sig sammen til at få gennemført merværdiafgiften. Det ærede medlem hr. Baunsgaard sagde i formiddags, at han var klar over, det var et stort ansvar,

han havde påtaget sig ved at sige, at man ikke ville være med til at gennemføre merværdiafgiften med en enkelt stemmes flertal. Jeg vil gerne understrege det ærede medlems ord herom. Det var et meget stort ansvar at påtage sig, for det havde en øjeblikkelig virkning i retning af at dæmpe lysten til at medvirke til en reform i forbindelse med merværdiafgiften hos indtil to partier her i det høje ting.

Jeg tror altså ikke, at det foreslåede er nok til at løse problemerne, og der er den alvorlige fare, at befolkningen venter, de skal løses. Man har for tit set buketter og indgreb, og man tror ikke rigtig på dem, fordi de kommer med for korte mellemrum. Vi skal være meget varsomme med at komme med for små indgreb, som ikke hjælper, og dermed kompromittere den eneste vej, det eneste middel, man har i en situation som den foreliggende til at løse problemerne.

De, der er modstandere af at føre den aktive finanspolitik, som er så fornøden i øjeblikket, anviser jo ikke nogen anden vej. Ja, man kan sige indkomstpolitik, og den kan også være en vis hjælp, men hovedlæsset må nu engang trækkes af finanspolitikken, ellers vil indkomstpolitikken slå uuhjælpelig fejl, således som vi har oplevet det så mange gange tidligere. Man kan godt indføje ønsket om en indkomstpolitik, jeg havde nær sagt i kirkebønnen, men det vil ikke i sig selv hjælpe, når det økonomiske klima er af en sådan art, at man ikke gennem finanspolitikken har en impuls for arbejdsgiverne og fagforeningerne til at medvirke til en gunstig lønudvikling, og når man heller ikke derigennem kan holde igen på priserne, således at avanceindkomsterne for de selvstændige erhvervsdrivende ikke bliver for store.

Jeg kunne godt tænke mig, at der ud over de veje, som regeringen har peget på, kunne betrædes flere andre veje som supplement hertil. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på det ærede medlem hr. Henry Christensens forslag om en bunden opsparring. En sådan vil naturligvis rejse en række tekniske problemer: skal den kun foregå i pengeinstitutterne, eller skal den også kunne foregå i obligationer og eventuelt i forsikringer? Hvordan skal pengeinstitutterne forholde sig med de midler, der ind-